

Christus' wederkomst, doch er zijn alleen nog maar „zielen“).

Nu wordt in dien „afgrond“ de duivel voor duizend jaar, d.w.z. gedurende heel de nieuwtestamentische periode „gebonden“; er staat in vs 2 een woord voor „binden“, dat elders wordt gebruikt voor „arresteer-“, „gevangen nemen“ (ook Christus is zoo gebonden, gearresteerd, in Gethsemane). De duivel heeft Hem gearresteerd, en „de menschen“ dachten sinds: die christenen, dat zijn maar wat dwazen, die achter een gearresteerd nazarener aan loopen. Neen, zegt God, kijk maar naar zijn Handelingen, die door de Apostelen zijn verricht: Hij heeft zijn tegenstander gearresteerd (vgl. Openb. 12, hij is neergeworpen, nadat hij ten dage van Christus' hemelvaart den strijd tegen het „kind der vrouw“, Christus, radikaal, ook in de machtssfeer, verloren had, nu Christus eerst door Gods recht getriumfeerd had). Die duivel is dus Christus' arrestant: hij kan niets meer, dan hem toegelaten wordt: het evangelie op het witte paard gaat triomfantelijk zijn eigen gang, en de „heidenen“, d.w.z. de natiën, de joodsche en de niet joodsche, vgl. 22:2, staan onder den invloed van het tot hen komende evangelie. Hij kan de „heidenen“ niet meer „verleiden“, d.w.z. niet uit den koers slaan, dien God met hen in wil treden; het evangelie laat zich niet terugduwen, en ook niet „in een hoek“ dringen. Wat heeft de doop al niet een massa in de wereld gedaan: alleen onbekeerden, of anders slecht nadenkende auteurs, schrijven boeken over de „algemeene geschiedenis“, waarin in alle talen wordt gezegd over..... den doop, dat wereldwonder, die wereldkracht (die, als antitype nog wel van den zondvloed, ook al zoo'n wereldwater, „ons nu ook behoudt“, 1 Petr. 3). Die binding van Satan begon, nog eens, niet met Constantijn den Grooten, doch met het uitgaan van den witten ruiter, d.w.z. direct na de eerste zegelopening van hoofdstuk 6. En nu blijft die duivel gearresteerd, d.w.z. gevangen, en gebreideld, totdat de duizend jaren zullen „voleindigd“ zijn.

„Voleindigd“.

Let goed op: dat is wat anders dan „geëindigd“.

Als er stond: ge-eindigd, dan zou dat beteekenen: eerst die duizend jaar, en DAARNA die nieuwe toestand, waarin de onder arrest gestelde duivel voor een korten tijd wordt losgelaten, om in eertijds ongekende woede, en met een uiterste concentratie van krachten (antichrist) te razen tegen de kerk.

Maar er staat: voleindigd. En dit woord wil zeggen: als de duizend jaar op hun eind beginnen te loopen. Of: als de krachten, die in die periode van duizend jaar zijn werkzaam geweest, hun hoogtepunt hebben bereikt, op hun „akme“ („hoogtepunt“, hun „record“) gekomen zijn. Er zijn eertijds voorbeelden aan te wijzen, waaruit blijkt, dat het grieksche woord, door „voleinden“ vertaald, zoo is uit te leggen (b.v. Op. 15:1: in de daar genoemde plaats is Gods toorn voleindigd, maar heusch niet: geëindigd).

En in dienzelfden tijd gebeurt hierboven, in de voor ons onzichtbare, maar dadelijk na den dood Christus' martelaren opwachende hemelzalen, een heerlijk wonder. Die hier door het „krima“, het vonnis, als arrestanten van het „Beest“, de „wereldmacht“ (Rome, en straks „Babel“) zijn getroffen, en gemarteld en gedood zijn, die zitten daar op „tronen“. Precies, zooals in Daniël 7 er „tronen“ waren, om den „Oude van Dagen“ heen geschaard, in het hemelconstitorie (Zach. 3). Daar zijn de „zielen“, maar ze hebben het goed, ze heerschen. Ze hebben hun „eerste opstanding“ achter den rug. Want de „eerste“ opstanding is begonnen toen ze in wedergeboorte als uit de dooden zijn opgetrokken, en ze is als eerste opstanding een voor eeuwig vastgelegd en nu erkend FEIT, een bevestigd feit geworden, toen ze (vgl. hoofdst. 11) in hun dood ten hemel opgenomen zijn; niet naar het lichaam, wel naar den inwendigen mensch. Hun „tweede“ opstanding, die zal straks komen, als hun lichaam, nu nog ergens in een schandeput neergesmeten, wordt opgewekt, en ook zijn heerschersgewaden aan mag trekken. Zij „zaten“ (in het visioen) op tronen; d.w.z. ze gingen er op zitten, één voor één; telkens weer, als er eentje binnenkwam, zoo maar uit den brand der vervolging. Ze gingen er zoo maar op zitten, broeder Antipas, en broeder Jacobus, en broeder Petrus en broeder Paulus, en broeder Polycarpus, en al die anderen, die het zoo kwaad te verduren hadden gehad; en de broeders, die waren achtergebleven, hadden soms niet eens hen mogen begraven. Allemaal gingen ze op een mooien stoel („troon“) zitten, zoo zag Johannes het. Alleen de martelaren? Neen, neen, allemaal, die hun knie niet hadden gebogen voor het als God vereerde Beest. En zij leefden (vs 4); er staat niet: ze werden levend. Zij leefden, want ze waren bij hun verheerlijkt Hoofd.

Dat wil zeggen: als ge nu eens goed let, eerst op de „tijden“, dan op de „sferen“, dan ziet ge, dat de kerk toch maar een gróote en geweldige levende gemeente is. Kijk om u heen, onder de wolken, dan zegt ge: een dwalend hoopje ballingen en verschouelingen. Maar vergeet niet: elken dag wordt het aantal kerkmensen hier-bóven grooter en grooter, en wordt het aantal kerkmensen hier beneden kleiner en kleiner. Hier beneden ziet ge alleen maar dien rooden draad van bloed, vervolgingsbloed. Maar kom maar eens boven: daar leeft dat HEELE gezelschap al; en de rest, die komt wel gauw achterna: de Meester komt met haast. Zij leven, en alleen zij leven; want „de overigen der dooden leefden niet“ (er staat niet: ze werden niet levend, maar: ze leefden niet; dezelfde uitdrukking als zoeven in den griekschen tekst). Die andere gestorvenen hebben nl. geen eerste opstanding ooit beleefd, ze zijn nooit wedergeboren, gingen dus ook niet naar Vaders huis, want ze wilden dien Vader niet, en krijgen dus ook nooit een tweede opstanding: de tweede komt alleen ná een eerste.

Daarom „leeft“ die machtige romeinsche keizer niet. En die moordenaars van Antipas, en van Petrus, en Paulus, en Jacobus, en Polycarpus, die moordenaars, die hier beneden zoo breed uithalen, en almaar zingen: wij leven, wij leven vrij, wij leven blij, ze leven niet, ze leven echt niet, als ge maar achter de wolken kijkt, christenmenschjes. Ze blijven dood, al die duizend jaar: God heeft met hen al afgedaan, zij hebben hun loon weg, de quitantie is al voldaan, de „handel“ met hen is afgesloten; hen wacht alleen maar consequentie van hun eersten dood in den tweeden. Hun eerste dood was als feit bezegeld, toen zij, ontwaakt uit hun zanderoos, de oogen openden „in de pijn“. Maar wie deelt in de eerste opstanding, wie het dus uithoudt tot in den dood, die heeft van den tweeden dood, die straks komt bij Christus' wederkomst, niets te vrezen; want over hen heeft die tweede dood geen bevoegdheid, zoo besluit vs. 6.

Zeg nu zelf, of hier iets van een apart „rijk“ gezegd wordt?

Niets.

Het is alleen maar een kijk achter de schermen. Het RIJK, dat is hier boven en hier beneden precies hetzelfde. Het RIJK is des Heeren; Hij haalt de rijkshuizen elken dag in steeds groeiend getal naar boven; daar wachten ze, reeds in hun koningswaarde erkend, op den dag, waarop hun Kurios hun

Hoe zullen wij ontvlieden....

„Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zoo groote zaligheid geen acht nemen?“

Hebr. 2:3.

We zijn als leem in de handen van den pottenbakker. We moeten maar niet denken, dat de HEERE met ons niet kan doen, wat een pottenbakker doet met een werkstuk dat misvormd is. God doet barmhartigheid aan duizenden dergenen, die Hem liefhebben en Zijn geboden onderhouden. Maar Hij is ook een ijverig God, die de misdaad der vaders bezoekt aan de kinderen, aan het derde en aan het vierde geslacht dergenen die Hem haten, Ex. 20:5, 6.

Nu heeft men beweerd, dat dit wel zoo was onder het Oude Testament. Maar dat in het Nieuwe Testament van verbondswraak in eigenlijken zin geen sprake was. Doch dit is een ijdel beweren.

Heel de brief aan de Hebreërs o.a. getuigt ertegen. Om te beginnen: De eerste verzen van hoofdstuk 2. Wij, geloovigen onder het Nieuwe Testament, moeten ons nog meer houden aan hetgeen door ons gehoord is, dan de oudtestamentische geslachten.

Tot de vaders heeft God eertijds vele malen en op velerlei wijze gesproken door de profeten. Maar in de volheid des tijds heeft God Zijn Zoon gezonden, om door Hem ons toe te spreken.

Van dien Zoon, Jezus Christus, heeft het eerste hoofdstuk heerlijke dingen gezegd. Hij is het afschijnsel van Gods heerlijkheid. Wie Hem gezien heeft, heeft den Vader gezien. Hij is de afdruk van Gods wezen. God uit God en Licht uit Licht. Hij heeft ons den Vader verklaard, Joh. 1:18.

Juist omdat God tot ons gesproken heeft door Zijn Zoon, daarom is onze verantwoordelijkheid grooter dan onder de oude bedeeeling.

Daarom moeten wij ons te meer houden aan hetgeen door ons gehoord is.

Het hart er op zetten, Ernst er mee maken. Alle aandacht er aan geven. Opdat we niet doorvloeien, zegt de St. Vert.

Beter vertaald: Opdat wij niet voorbijrijven. Opdat we niet op-drift-geraken. De schrijver zal gedacht hebben aan een schip op een rivier. Dat koers moet houden en binnenvallen in een haven.

Als dat schip zonder stuur en koers maar met de stroom meedrijft, gaat het aan de haven voorbij, drijft af naar de zee, mist z'n bestemming.

Dat is een duidelijk beeld van wat er met duizenden in de kerk gebeurt is.

Ze hielden zich niet vast aan Gods beloften.

Zetten hun hart niet op wat de HEERE hun bevolen had. Het Woord pakte hen niet meer. Het evangelie achtten ze voor niets. En zoo dreven ze af.

Willoos en stuurloos. Dat gaat vanzelf. Men hoeft er geen hand voor uit te steken. Men laat zich maar met de stroom drijven.

Maar het einde is, dat ze omkomen onder Gods rechtvaardige straf.

Dat het om zulke ernstige dingen gaat lezen we in v. 2 en 3.

zaak ook publiek zal beslechten; en dan komt alles zooals het eeuwig zich zal afteekenen: 'n tweede dood (lichaam-ziel), een tweede opstanding (lichaam-ziel), een vrijgegeven terrein, schoongeveegd van het vuil van het Beest, een nieuwe aarde immers; en dan zal ook daar de Polis, de Stad, zijn van: Nieuw Jeruzalem.

We hebben hier dus niets meer bedoeld, dan een kleine vermaning tot voorzichtigheid. De spreekwijze van een duizendjarig „rijk“ zullen we wel niet gauw kwijt raken; en we hebben er tot op zekere hoogte geen bezwaar tegen, althans geen principieel, als men ermee bedoelt: heel de periode van de duizend jaar, zooals ze zich in alle sferen laat zien als periode van den RIJKSTRIUMF. Triumfeeren doet het RIJK na Pinkster. Maar het was er al lang. De duizend jaar maken geen nieuw rijk, doch brengen het bestaande tot zijn rust. Door strijd, goed, maar toch tot rust. Het Rijk is één. Het is opgericht in Genesis 1, omvergeblazen, naar het scheen in Gen. 3, hersteld in Gen. 3:15, aangevochten vooral in de dagen van Christus' heilswerk hier beneden, Openb. 12, tot triumf gekomen door de missie, en den doop, en de prediking, en het wonderlijke evangelie, gefixeerd door de arrestatie van Satan (die het meest van alle creaturen te verkroppen heeft, NOG VANDAAG); en zie, het wordt nog éénmaal op het zwaarst beproefd tegen de laatste periode binnen de duizend jaar. Maar het komt tot zijn rust in de 10 x 10 x 10 jaren van Augustus en van Truman en van Stalin en van wie er volgen mogen (of: mágl!).

Zet dus het woord „rijk“ alleen maar tusschen aanhalingsteekens, en probeer van dat woord af te komen. Zeg desnoods: de duizend jaren van de DOORBRAAK van het Rijk.

Want wij zijn de menschen van Pinkster, en dus van de doorbraak, de doorbraak door de geleiden van den „weerhouder“ uit 2 Thess. 2.

Gezegende doorbraak. Maar dan zóó. K. S.

UIT DE SCHRIFT

In v. 2 wordt gezegd, dat onder het oude verbond alle overtreding van en ongehoorzaamheid aan het Woord rechtvaardige vergelding vond.

Toen ging het om een woord door de Engelen gesproken.

Ongetwijfeld denkt de Hebreërbrief daarbij aan de wetgeving op den Sinaï.

In Hand. 7:53 zegt Stefanus tot de Joden, dat zij de wet ontvangen hebben door beschikking of tusschenkomst van de Engelen.

En Paulus zegt hetzelfde in Gal. 3:19.

Welken dienst de Engelen bij de wetgeving verricht hebben, daarover is dunkt mij niets met zekerheid te zeggen, omdat de Schrift er verder van zwijgt. Maar dat ze daarbij dienst hebben gedaan is zeker.

Doch hoewel slechts door engelendienst tot Israël werd gesproken, was het Woord toch vast. Het had rechtsgeldigheid. Israël moest er maar naar hooren en naar doen. En als het dat niet wilde kon het rekenen op Gods straffen.

Alle overtreding en ongehoorzaamheid ontving rechtvaardige vergelding. Wie met opgeheven hand, dat is opzettelijk, willens en wetens een gebod des HEEREN overtrad, moest met den dood gestraft worden.

Als heel het volk zich om Gods beloften niet bekommerde en Gods geboden overtrad, dan werd de HEERE voor zijn volk een verterend vuur.

Heel de geschiedenis van het oude volk Gods is daarvan één doorlopend bewijs. We lezen in Deut. 7:10: „God vergeldt een ieder van hen, die Hem haten, in zijn aangezicht, om hem te verderven. Hij zal het zijn hater niet vertragen, in zijn aangezicht zal Hij het hem vergelden.“

God vond het erg als zijn volk geen acht gaf op Zijn Woord.

Maar als dat reeds zoo was met het Woord door de engelen gesproken, dan is het nog veel erger als wij geen acht geven op het Woord gesproken door den Zoon. Als wij ons hart niet zetten op het Evangelie van Jezus Christus.

Naar mate ons meer gegeven wordt, wordt meer van ons geëischt.

Hoe zullen wij dan ontvlieden, als wij op zoo groote zaligheid geen acht nemen.

Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij de zaligheid niet achten.

De Hebreërbrief richt zich niet tot een enkel lid van de gemeente.

De waarschuwing wordt niet geadresseerd aan een deel van de kerk.

Maar aan heel het volk des HEEREN, waarbij de schrijver zichzelf insluit.

Het wordt in de kerk soms zoo, dat men een woord van waarschuwing wel op z'n plaats acht voor den zelfkant van de gemeente. Als over deze of dergelijke teksten gepreekt wordt luisteren velen voor anderen. Men denkt: Dat is wel eens goed voor broeder zus en

zuster zelf blij.
Maar mand h
vaarlijk
Hoe
rechtva
zalighe
Waar
bijsch
Waar
bijsch
W
dat w
leven e
Zou
acht g
Die
beschr
geen h
God
geving
zonde
ons me
erfenis
lijk is
lief he
gebore
Hem g
hebbe.
Zijn
onze k
Christu

SAI

Op V
van de
samens
de Gen
telijke
Gerefo
nerale
de Ker
meerde
In o
uit de

Voos
Te o
ring, h
gebed.
Over
nomen
kerk
zitter

De
we elk
verant
gebeur
gen, d
wel ge
zij ontl
hoeven
formite
schien
de Ger
ken tot
waarin
geloov
op deze

De
op o.a.
Toch
ten, en
worden
wegval
zooals
gemer
liter, i
zaak g
scheljk
vaak i
tijd va
teit, n
te was
en zoo
meente
en wij
kerken
geen v
ontbre
ref. de
ken? 2
dit gev
dit var

Door
gereag
In h
tenden
en ga
zoeken
kerkhi